

въ живота ние трѣбва да бждемъ твърди и рѣшителни въ всичкитѣ си постѣпки, ако искаме да бждемъ ученици на Христа. Велико нѣщо е да бждешъ ученикъ на Христа! *Трѣбва да имаме единъ моралъ високъ, който прѣдъ никакви условия, прѣдъ никакви мъчнотии да не отстъпва, да не се сломява отъ никоя сила въ този свѣтъ. Той трѣбва да издържа всичко! Ще кажете вие: „Може ли това?“ — Може. „Ама грѣшили сме“. — Не, не. Азъ турямъ кръстъ на вашитѣ грѣхове. Грѣшилъ си; хубаво, казвамъ, отъ днесъ нататкъ започни да тургашъ крака си на чисто мѣсто, ще заличимъ миналото. Ти пакъ казвашъ: „Може ли това?“ Първиятъ въпросъ ти го разрѣши. Азъ ще ви питамъ тогава: братъ, сестра и майка ли сте на Христа? — „Не знамъ, нашитѣ свещеници не сж писали това“. Ученикътъ, който отива въ нѣкое училище, най-първо трѣбва да знае програмата на училището. Студентътъ, гимназистътъ, или какъвто и да е ученикъ, всичкитѣ тѣ знаятъ, какво ще учатъ. А сегашнитѣ християни казватъ: „Ние учимъ спасението“. Това не е наука. Спасението азъ го наричамъ наука за болнитѣ, за хората въ болницата. Тамъ ще те лѣкуватъ, ще ти даватъ да ядешъ, но изцѣрятъ ли те, ще идешъ да работишъ. Ако си боленъ, милосърдната сестра ще те милва, но, оздравѣешъ ли, тя не те милва вече. Азъ не говоря за болници, азъ говоря за училища. Азъ говоря за хора, които сж здрави, а който е боленъ, да стои въ болницата. Който иска да влѣзе въ това велико училище, трѣбва да разбере дълбокия смисълъ на живота — трѣбва да постѣпи като царския синъ — постоянно да праща дъждъ и слънце на цвѣтята си. Трѣбва да облагородимъ мислитѣ си, чувствата си, желанията си и дѣйствиата си. Но не изведнѣжъ. Азъ не разбирамъ тази работа, която сега правимъ да бжде изведнѣжъ завършена. Тѣй прави и художникътъ. Той най-първо ще нарисува основнитѣ черти на очитѣ, вѣждитѣ; и тия основни черти трѣбва да*